

цѣлъ редъ факти, внушителни. Най-напрѣдъ, (това бѣше лани есенъ), прѣдъ видъ на растящитѣ свирѣцтва и злодѣяния на турското население, бѣше пошѣпнѣлъ самъ на себѣ си :

— Та такъвъ животъ — животъ ли е?

Това бѣше първото кипнуване, първата крачка...

Послѣ, тазъ пролѣтъ, подирь явяването на Каблешкова, като гледане въодушевлението на младежитѣ, които тѣй рѣшително се готвѣхъ за едно безумно, но гордо прѣдприятие, той каза единъ день на жена си :

— Кой знай? Лудитѣ ако направѣтъ, лудитѣ ще направѣтъ нѣщо...

Най-послѣ, по Великъ-день, като ставаше въ кафенето разговоръ за страшнитѣ рѣшѣнствия, които ще срѣщне такова едно движение и грознитѣ сѣтнини, които могатъ да го послѣдватъ, Марко каза натъртено на Алафрангата :

— Михалаке, който смѣта свирка и тжпанъ, свадба не прави...

Прѣди шесть мѣсеци той споменуваше за „чрево адово“.

А попъ Ставри потвърди съ друга пословица :

— Сухо дупе риба не яде.

Но нека заблѣжимъ, че Марко бѣше въ сжщность партизанинъ на приготвението, не на възстанието. Той не бѣше ентузиазмиранъ до тамъ, щото да бжде за послѣднето, както бай Мичо, нито вѣрата му въ успѣха на борбата бѣше тѣй непоколебима и слѣпа, за да рискува всичко за всичко, както Огняновъ. Бѣла-Черква трѣбаше да бжде приготвена, за да отблѣсне нападението на башибозуцитѣ, които щѣхъ да блѣвнѣтъ възъ неж бройнитѣ турски села въ стрѣмската долина. Тя бѣше отъ всеждѣ оградена отъ тѣхъ и още отъ сега имъ правѣше зазѣбици... Ако пламиѣше на всекъждѣ, тогава друго. Но кой ще го увѣри, че така ще бжде?... Въ всеки случай, Бѣла-Черква трѣба да бжде готова.

И той настояваше за вѣоржжаванието... Послѣ врѣ-